

JIM MORRISON AND THE DOORS

Une saison à Paris

Parijs, juli 1971

Toen de opnames van het album 'L.A. Woman' beëindigd waren, trok Jim Morrison naar Parijs. Zijn vriendin Pamela Courson was hem al vooruit gereisd. De overige bandleden en het technisch personeel kregen de hand vrij om het album af te werken. Wat hem betrof, was het contract met Elektra afgelopen. The Doors moesten zeven platen uitbrengen en 'L.A. Woman' was het zevende album. Jim was niet langer geïnteresseerd. Hij had zijn buik vol van studiewerk. Hij had The Doors altijd al als een liveband gezien. Hij verkoos op het podium te staan, te dansen, te zingen en gedichten te reciteren. Studiewerk had hem nooit kunnen overtuigen. Ondertussen ging hij gebukt onder de veroordeling voor het optreden in Miami. De gebruikelijke problemen met vrouwen zorgden voor de rest. Hij had net een affaire achter de rug met Patricia Kennealy, de 'witch van New York'. In een heidens ritueel, waarbij ze elkaars bloed dronken, waren ze in de echt verbonden. Jim beschouwde het als een ervaring en zeker niet als een officieel huwelijk. Zoals steeds keerde hij terug naar zijn vaste vriendin Pamela Courson, die hem ook steeds opnieuw opving. Hun liefde-haat relatie was aan, af en dan weer aan en zo ging het eindeloos voort met ruziemaken. Maar toch behandelde Jim haar als zijn vrouw en dacht Pamela over Jim als haar wettelijke echtgenoot. In zijn testament noemde hij haar als zijn eerste erfgename. Ook zij had haar avontuurtjes, zoals in Parijs met haar aristocraat, haar 'Count', een heerschap waar Jim absoluut niets van moest weten. Al bij al was de tijd rijp om zich een tijdje terug te trekken. Tegelijkertijd had hun reis iets van een vrijwillige ballingschap: weg van de VS, weg van de problemen. Bijgevolg reisde Jim met een eenrichtingsticket naar Parijs zonder idee hoelang hij er zou blijven. De zomer van 1971 kwam er aan. De laatste zomer die Jim zou beleven.

Jim had iets met Parijs en de Franse cultuur. Hij las de Franse dichters en existentialisten. Tijdens Jims leven zijn The Doors nooit opgetreden in Parijs. Hun eerste officiële concert in de Franse hoofdstad was pas op 8 december 2003 en weliswaar zijn het nu 'The Doors of the XXIst Century' met enkel orgelist Ray Manzarek en gitarist Robbie Krieger uit de oorspronkelijke bezetting. John Densmore, de drummer, vergezelt hen niet, niet op hun huidige Europese tournee, niet op hun trip naar Parijs, niet op hun bezoek aan Jims graf. Hij procedeert zelfs tegen zijn oude maten en eist dat ze niet onder de naam The Doors optreden. Een 'pseudo-groep' noemde hij hen smalend.

Een jaar voor zijn overlijden bezocht Jim Morrison ook al Parijs. Toen was Pamela Courson er niet bij. Jim logeerde een tijdje in hotel 'Georges V' samen met de financieel manager van The Doors Leon Barnard. Ze gedroegen zich als gewone toeristen die voor het eerst de Lichtstad aandoen. Op hun programma stonden Napoleons graf, Montmartre, de catacomben, de Sacré-Coeur en andere verplichte toeristische trekpleisters. Na drie dagen reisde Leon Barnard door naar Kopenhagen. Jim ontmoette heel toevallig een oude kennis Alain Ronay. Met hun tweeën reisden ze door Spanje en Marokko. Dan keerde hij terug naar Parijs om er een weekje in een goedkoop hotelletje te blijven vooraleer hij terug naar de VS ging, waar het proces omwille van het optreden in Miami moest beginnen.

In 1971 was Pamela al in februari naar Frankrijk gereisd om een appartement te zoeken. Ze overnachtte in hetzelfde hotel dat Jim het jaar tevoren al had verkend. Op 11 maart arriveerde Jim. Na een weekje op hotel verhuisde het koppel naar de

Rue Beautreillis. Hier konden ze een appartement huren van het Franse model ZoZo, Elizabeth Larivière. Dit zou Jims laatste woonst worden.

Hij schoor zijn baard af in de hoop incognito door de stad te kunnen lopen zodat hij zich volledig aan de dichtkunst kon wijden. Op de hoes van 'L.A.Woman' pronkt Jim nog met een volle, donkere baard. Hun appartement lag in de wijk Marais. Dat was de oude Joodse wijk met haar eigen karakter en toen bevolkt door kunstenaars, studenten en outlaws. Jim wandelde graag door deze wijk met haar vele kleine winkeltjes. Cafés en restaurants waren er meer dan genoeg. Zowel in de Marais als in de rest van Parijs kan je nog een hele reeks plaatsen zien waar Jim ooit passeerde. De winkel waar hij kaas of wijn kocht, de restaurants waar hij ging eten, de cafés waar hij zich bezatte en dan werd buitengegoid, ... Jim wilde aan zijn dichterscarrière werken. Hij dichtte, wandelde en bezocht toeristische attracties. Met vrienden reden Jim en Pamela naar Chantilly om er het Château van Chantilly te bewonderen en er een festival bij te wonen. Met de auto trok het koppel naar Madrid, Granada, Casablanca, Marrakesh en Fez. Een week voor zijn dood bezocht hij het kerkhof Père Lachaise om er de graven van Oscar Wilde en Charles Baudelaire te zien. Hij merkte op dat hij daar ook wel wou begraven worden. Zijn wens zou sneller dan verwacht in vervulling gaan. Ondertussen dompelde hij zich in het Parijse nachtleven en gingen de dagelijkse beslommeringen en ruzies met Pamela hun gangetje.

Wat gebeurde er de laatste 24 uur ? Op 2 juli ging Jim samen met Alain Ronay op restaurant. Zijn vriend vond dat Jim er niet goed uitzag en beweert dat Jims gezicht op een dodenmasker leek. Jim had last van de hik en was zwijgzaam. Na het avondeten moest Alain Ronay voortgaan. Jim stuurde die avond nog een telegram naar zijn uitgever Jonathan Dolger. Volgens de officiële versie, zoals Pamela later vertelde, ging Jim daarna naar de film. En toen ? Niemand weet met zekerheid waar Jim nog rondzwierf. Het Rock 'n Roll Circus ? Ging hij op de zwier, nam hij harddrugs ? 's Nachts kwam hij thuis. Pamela werd wakker. Jim klaagde over pijn, moest overgeven en hoestte bloed op. Pamela mocht geen dokter bellen. Een warm bad zou goed doen. Pamela sliep weer in. Enkele uren later werd ze weer wakker en vond zijn levenloze lichaam in bad. Een dokter stelde een hartinfarct vast. Eerder had Jim al een dokter opgezocht omdat hij ademhalingsproblemen had en bloed ophoestte. De luchtverontreiniging in Parijs en zijn kettingroken waren niet goed voor zijn astma. Een Franse dokter had hem medicatie tegen astma voorgeschreven die uitdrukkelijk alcohol verbood. Maar had Jim het voorschrift verstaan ? Hij sprak immers geen Frans.

Toen de andere Doors het nieuws vernamen, wilde Ray Manzarek de onheilstijding eerst niet geloven. Het was immers niet de eerste keer dat Jim dood werd verklaard. Manager Bill Siddon reisde naar Parijs om het gerucht te controleren. Toen Bill Suddon Ray opnieuw contacteerde, was Jim al begraven. Inderhaast hadden Pamela en Bill Suddon Jim op Père Lachaise laten begraven zonder veel ceremonie. Ze wilden de mediagekte die er op Jimi Hendrix' begrafenis was, vermijden. Op zijn begrafenis waren slechts vijf kennissen aanwezig: Pamela Courson, Billy Siddons, Alain Ronay, zijn persoonlijke secretaris Robin Wertle en filmmaakster Agnes Varda. Een Française volgde de uitvaart vanuit de verte en sprak er later schande over: geen gebeden, geen priester, niets, alsof het niet snel genoeg kon gaan ! Enkel Agnes Varda sprak een korte afscheidsgroet uit.

Natuurlijk waren hartproblemen een veel te gewone dood. Jim was amper 27 jaar. Niet iedereen wilde dan ook de officiële versie geloven. Ook de overhaaste begrafenis waar zelfs de drie andere Doorsleden niet bij waren, riep vragen op.

Enkel Pamela, een dokter en de politie hebben Jims dode lichaam gezien. De verhalen over wat er in Parijs werkelijk gebeurde, groeiden tot mythes uit en waarschijnlijk zal de waarheid nooit met zekerheid naar boven komen. Kroongetuige Pamela stierf in 1974 aan een overdosis, 27 jaar oud. Na Jims dood, belandde ze in een zwart gat. Ray Manzarek getuigt van haar verdriet. Voor Ray is dat een reden temeer om haar verhaal voor waar aan te nemen. Mocht Jim nog leven, zou ze nooit zo droevig geweest zijn. Ze jaagde het geld erdoor en eindigde in de goot. Haar heroïneverslaving werd haar uiteindelijk fataal. Hoe dan ook, Pamela neemt haar geheimen mee in haar graf. Haar Count stierf op zijn beurt aan een overdosis heroïne.

Het meest gehoorde alternatief luidt dat Jim aan een overdosis stierf. Na de film was hij in het Rock 'n Roll Circus beland. Daar verzamelde de heroïnescène van Parijs. Een combinatie van alcohol en harddrugs zou hem in een coma gebracht hebben. 'Vrienden' zouden hem dan 's nachts naar zijn appartement gesmokkeld hebben. Hiertegen pleit dat Jim, nochtans niet vies van allerlei drugs, helemaal niets van heroïne moest weten. Regelmatig maakte hij zich kwaad om Pamela's heroïneverslaving. Ray Manzarek schrijft dat Jim bij zijn weten nooit heroïne heeft genomen. Een andere versie van de OD-hypothese meent dat het nota bene Pamela was, die hem heroïne voorschotelde onder de mom dat het cocaïne was.

Vanzelfsprekend mag een samenzweringstheorie niet ontbreken. Jim werd vermoord door de Franse geheime dienst in opdracht van de CIA. Feit is dat de FBI in de VS een dossier over Jim Morrison had opgesteld. Feit is dat ook over andere rockidolen als John Lennon werd een dossier bijgehouden. Natuurlijk was er de veroordeling in Miami en iedereen wist dat een deel van de goegemeente de subversieve Jim Morrison zocht.

Een theorie die minder gek is dan ze op het eerste zicht lijkt is dat alles opgezet spel was. Jims dood was enkel show. Hij is niet dood ! Hij wilde enkel ontsnappen aan het stardom, aan het gerecht, aan de verplichtingen als rock 'n roll god. Er werd iemand anders begraven of misschien was de kist slechts met stenen gevuld. Zelf trok hij naar Noord-Afrika. In een eerste reactie lach je dit groteske verhaal weg. Maar Jim had er eerder zelf op gezinspeeld. Zijn idool de negentiende-eeuwse dichter Arthur Rimbaud had het hem voorgedaan. Na de dood van zijn vriend Verlaine en een verblijf in de gevangenis van Bergen, zei Rimbaud de kunst vaarwel en verdween naar Afrika. Natuurlijk zijn er enkele fans die beweren Jim gezien te hebben (na 3 juli 1971 uiteraard).

Ik vrees dat het ondertussen te laat is voor het verwachte telegram van Mr. Mojo Risin' uit Afrika of Tibet, waar hij als boeddhistische monnik zou leven. Vandaag zou hij 60 jaar zijn en met zijn levensstijl is het de vraag of hij ooit zo oud had kunnen worden. Een Mick Jagger heeft de sex, drugs en rock 'n roll jaren overleefd, maar er is een jammerlijke lijst die het niet gehaald hebben. Brian Jones, Jimi Hendrix en Janis Joplin zijn de bekendste namen. Toen Jim Janis' dood vernam, voorspelde hij 'Hier zit de volgende'. De dood van de Rolling Stoner greep hem zo aan dat hij er een gedicht over schreef. 'Ode to LA while thinking of Brian Jones. Deceased.' En in de jaren negentig hebben de rockhelden nog geen evenwicht gevonden: Kurt Cobain (1967 - 1994) volgt. Merkwaardig genoeg zijn ze allen amper 27 jaar geworden.

Speculaties kunnen leuk zijn, maar ik sluit me aan bij Ray Manzarek. Hij aanvaardt dat Jim overleden is, wellicht aan een hartinfarct na een te wild, te ongeregeld leven. Jim was op het einde een alcoholicus geworden. Zijn kennissen beweren dat hij 3

flessen Scotch per dag dronk. In het begin dronk hij omdat hij het lekker vond, als drug, als deur naar de andere wereld. Op het einde dronk hij, omdat *'dat het nu eenmaal is wat alcoholici doen'*, dixit Danny Sugarman.

Happy Birthday

Wil je andere Doorsfans ontmoeten, kom dan op 3 juli of 8 december naar Parijs. Op 3 juli wordt Jims dood herdacht, op 8 december wordt zijn verjaardag gevierd. Indien je in alle rust wat aan zijn graf wil mediteren, dan mijd je best deze twee datums. Echt stil is het er natuurlijk nooit. Dagelijks passeren bezoekers aan zijn graf. Men beweert dat Jims graf het vierde meeste bezochte monument van Parijs is, na de Eiffeltoren, na de Notre Dame en na het Louvre. Dit lijkt me overdreven. Napoleons graf, La Villette, de Sacré-Coeur, ... trekken ongetwijfeld meer bezoekers.

Vroeger opperde de pers regelmatig dat zijn lichaam zou opgegraven worden en naar de VS overgebracht. De fans zorgden zagezegd voor te veel ongemak. De begraafplaats was voor een periode van dertig jaar gehuurd, zodat de concessie in 2001 afliep. In 1996 kwam een einde aan die speculaties: Jim blijft. Zijn graf werd tot cultureel monument uitgeroepen. De nieuwe fans van The Doors of the XXIst Century kunnen op hun beurt de weg naar Père Lachaise zoeken.

In 1991 kwamen massaal Oost-Europese fans naar Parijs. Zij hadden de film van Oliver Stone iets te letterlijk opgenomen en de bedevaart liep uit op een opstoot, vandalisme en gevechten met de politie. De politie moest traangas inzetten om de orde te herstellen. Tien jaar later, in 2001 was ik er zelf bij. Toen heb ik niets van rellen gezien. Zowel de fans als de ordediensten gedroegen zich correct. Geen provocaties. Dertig jaar na Jims dood zakten heel wat fans naar Parijs af. Sommigen dachten dat het de laatste kans was om Jim in Parijs te komen groeten vooraleer zijn stoffelijk overschot naar Amerika zou verhuizen.

Enkele fans liepen in zwarte lederen broek rond en deden hun best om op Jim te lijken. Niet alleen oude fans die de liedjes van The Doors in hun jeugd gekend hebben, maar ook jongeren en zelfs tieners zwierven er rond. Ook Jims kompaan Ray Manzarek was van de partij. 's Avonds organiseerde Elektra een evenement in het theater 'Les Bouffes du Nord'. Ray Manzarek en Danny Sugarman beantwoordden uitgebreid vragen van het publiek. Uit zijn antwoorden bleek Ray nog steeds de hippie te zijn die hij dertig jaar geleden was. De films 'Feast of Friends' en 'HWY' werden getoond. Ray Manzarek had een orgel meegebracht en speelde solo 'Light My Fire' en 'Riders on the Storm'. Wie nog niet genoeg had, kon dan om middernacht nog naar een optreden van een covergroep gaan. Je had de keuze tussen de LA Doors, The Lizard Kings en de Bootleg Doors, die alle drie die avond optraden. Anderen trokken naar een bar om na te kaarten over het evenement. De pers schreef uitgebreid over deze verjaardag. TV en kranten leverden commentaar.

Dit jaar op 8 december leek het me weer een mooie gelegenheid om naar Parijs te gaan om mee Jims zestigste verjaardag te vieren. Er liepen minder kijkklustigen op Père Lachaise rond dan twee jaar geleden. Tien politieagenten maanden ons voortdurend aan om ons te haasten. Vijf minuten kreeg je en dan moest je voort. Fans legden foto's, brieven en cd-hoesjes op het graf. De theelichtjes in de vorm van het getal 60, de bloemen, de plastic hagedissen, de bierblikjes en het lint met "Happy Birthday" gaven het geheel een feestelijk tintje. De meeste fans treurden wel, maar voor anderen was het dan weer eerder kermis.

In de namiddag passeerden Ray Manzarek en Robbie Krieger. Zij brandden op hun beurt kaarsen, een roos en een gedicht. De nieuwe band 'The Doors of the XXIst Century' maakte van de gelegenheid gebruik om in Europa te toeren. In Parijs werden twee optredens gegeven. Op 8 december was er een intiem optreden in de club 'La Scène' voor 300 man. De opbrengst ervan gaat naar het onderhoud van Jims graf. Het officiële optreden van de Europese tour van de D21C vond plaats op 9 december in het theater 'Zénith' voor 5.700 toeschouwers. Ditmaal was de pers karig met commentaar. Enkele Franse kranten publiceerden wel een foto van Manzarek en Krieger op Père Lachaise. In de Vlaamse pers vond ik de eerste verwijzing pas in het concertverslag van het optreden van The Doors of the XXIst Century in Vorst Nationaal op 13 december.

Een Jim Morrison-wandeling

Veel van de plaatsen waar Jim Morrison verbleef, ging eten of drinken zijn tijdens de laatste dertig jaren van eigenaar veranderd, verbouwd of hebben de plaats geruimd voor nieuwbouw. Van enkele bars en shops resten enkel nog foto's die vertellen hoe het er in zijn tijd moet uitgezien hebben. Het infame Rock 'n Roll Circus is bijvoorbeeld verdwenen. Toch mag dit de fan niet afschrikken om een wandeling doorheen Parijs te maken langs de plekken die met Jim geassocieerd worden. Elke rechtgeaarde fan moet minstens Père Lachaise bezoeken.

Gewapend met een stadsplan en een artikel uit de Doors Quaterly Magazine met de adressen waar Jim werd opgemerkt, vertrok ik op tocht. Mijn wandeling startte in de Joodse wijk Le Marais, waar Jim zijn laatste maanden doorbracht. Dertig jaar geleden was de wijk al een opeenhoping van winkeltjes, café's en restaurants. Jim hield enorm van de sfeer. Samen met Pamela huurde hij een appartement in de Rue Beautreillis nr. 17/19. Neem de metro tot Bastille, sla de Rue Saint Antoine in en de vijfde straat links is de Rue Beautreillis. Recht tegenover het appartement ligt het restaurant 'Le Dindon en Laisse', nr. 18. Hier kwam Jim regelmatig eten. De zaak veranderde wel al van eigenaar en van naam. Vroeger heette het restaurant 'Le Beautreillis'. Het restaurant 'Vins des Pyrénées' in de Rue de Beautreillis nr. 25 was dertig jaar geleden een winkel, waar Jim zijn Bordeauxwijn kocht. Wandel terug naar Rue Saint Antoine. Op de hoek, Rue Saint Antoine 43, ligt een restaurant. Vroeger was het een winkel, waar Jim boodschappen deed. Via De Rue Saint Antoine leidt de weg langs Rue Birague naar Place des Vosges. Hier kwam Jim uitrusten en schreef hij gedichten. Wandel nu naar de Seine toe. Sla af naar Place de Bastille en neem de Boulevard Henri IV. We bereiken de rivier aan de Pont de Sully. Steek over naar het eiland Saint Louis en sla onmiddellijk rechts de Quay D'Anjou in. Op nr. 17 ligt het voormalige hotel 'Lausun' uit 1657. Jim logeerde hier nooit, maar hij bewonderde de architectuur van het gebouw. Ooit was Charles Baudelaire een regelmatig bezoeker van dit hotel om er de hasjiesclub op te zoeken.

Wie niet bang is om een eindje te stappen, wandelt via de Pont de Sully tot het einde en neemt rechts de Avenue Saint Germain. Anders neem je best de metro tot Saint Germain des Prés. Loop in de Boulevard Saint Germain tot aan de kerk Saint-Germain des Prés. Tegenover de kerk zie je het 'Café de Flore' in de Boulevard Saint Germain 172. Dit eerbiedwaardige café werd bezocht door o.a. Apollinaire, André Breton, Trotsky en Chou-en-Lai. Tijdens de oorlog kwamen Jean-Paul Sartre en Simone De Beauvoir er. Na de oorlog werd het de ontmoetingsplaats van al wie zich existentialist verklaarde. Even verder ligt het restaurant 'Deux Magots', nr. 168. In beide art deco etablissementen kwam Jim. Naar 't schijnt zouden de Doors hier ook nu nog gaan eten, telkens ze Parijs aandoen. De bar 'L'Astroquet', waar Jim met de

leden van Phil Trainers groep Clinic een blues jamsessie hield, bevond zich in de Boulevard Saint Germain, 153. In plaats van de 'L'Astroquet' is er nu een hotel.

Sla op het kerkplein van Saint Germain-des-Prés de Rue Bonaparte in. De vierde straat rechts is de Rue des Beaux Arts. De ene galerij naast de andere kom je hier en in de aanpalende straten tegen. Galerie Patrice Trigano, nr. 4bis, was vroeger een hotel, waar Jim en Pamela een tijdje verbleven. Aan de overkant van de straat ligt het chique hotel 'L'Hôtel' in nr. 13. Jim logeerde er in de kamer op de tweede verdieping waar Oscar Wilde leefde en stierf. Een anekdote vertelt dat Jim op een avond dronken uit het raam viel. Zijn val werd door een auto gebroken, zodat hij zonder kleerscheuren terug naar boven ging om verder te feesten. ... Vandaag maakt het hotel reclame met twee dichters die er ooit verbleven: Oscar Wilde en Jorge Luis Borges. De Argentijnse dichter, essayist en auteur van fantastische kortverhalen Jorge Luis Borges verbleef hier regelmatig. Jim Morrison wordt niet vermeld. Vergeten of heeft hij nog steeds een slechte reputatie? Ik weet niet hoeveel sterren het hotel in 1971 telde, maar vandaag liegen de prijzen er niet om. Een kamer kost 270 euro en wie wat meer luxe verlangt, betaalt 625 euro voor een suite. Een appartement heb je voor een slordige 721 euro. Loop de Rue des Beaux Arts door tot het einde en ga de Rue de Seine in. Nr. 43 is bar 'La Palette', waar Jim bier ging drinken.

De diehards nemen de metro naar Charles de Gaulle Etoile. Wat gaan we zien? Afgebroken huizen en... een beroemde deur. Kuier door de Champs Elysées tot de Avenue George V. Hier kom je Hôtel Georges V tegen. Vooraleer ze naar Rue de Beautreillis verhuisden, verbleef Jim er. Nu is het een modern gebouw, vermoedelijk nieuw gebouwd of gerenoveerd. Het restaurant 'Bar Alexandre' op nr. 53 waar Jim ging eten, werd al eerder afgebroken voor een bank. Er is dus niets tastbaars meer te zien. Keer terug naar Place De Gaulle, waar de triomfboog staat, en neem de Avenue Mac Mahon. Sla de Avenue des Ternes in tot op Place Tristan Bernard. Nr. 57 in de Avenue des Ternes is momenteel een elektronische winkel. Indertijd was het een bar, waar Jim ooit opgemerkt werd. Op nr. 6 van de Place Tristan Bernard woonde Hervé Muller. Ooit kwam Jim midden in de nacht hier zijn roes uitslapen. Op een bekende foto van de Franse student Gilles Yepremian staat Jim voor deze deur in gesprek met Muller en een journalist. Nu woont er een dokter. De deur is nog steeds dezelfde.

Nu wordt het hoog tijd om de wandeling te beëindigen op het beroemdste kerkhof ter wereld. Stap uit aan metro Père Lachaise. Best wandel je even de Boulevard de Ménilmontant af en gaat het kerkhof binnen via de grote poort. Vergeet niet buiten aan een toeristisch stalletje of bij een bloemenverkoper een plannetje (2 euro) van het kerkhof te kopen. Je vindt er ook postkaarten met Jim op. De straatjes zijn er smal en het wordt even zoeken naar de laatste rustplaats van Jim. Op 3 juli of 8 december volg je de stroom oude hippies. Of je kan de pijltjes die links en rechts op grafstenen gekrast staan met de verwijzing Jim, Morrison, Doors, ... volgen. Het plannetje is echter handiger! De begraafplaats is onderverdeeld in *divisions* en de bekendste graven dragen een nummer. Jims graf is nummer 30 en ligt in division 6. Het kerkhofpersoneel plaatste in 1971 een steen met 'Douglas Morisson, James 1943-1971'. Fransen spellen zijn naam steevast foutief met één r en twee s-en. De steen werd gestolen. Een dag voor de tiende verjaardag van zijn dood, werd een witte buste geplaatst. Spoedig stond het beeld vol graffiti. Vandalen sloegen er de neus af en later werd het beeld gestolen. Dit beeld zie je op de meeste foto's van zijn graf. Jims ouders richtten uiteindelijk een steen op met de Griekse tekst 'Kata Ton Daimona Eaytoy'. Het grafschrift wordt op verschillende manieren vertaald. Van 'To the devine spirit within himself' tot 'He caused his own demons'.

Als je op Père Lachaise rondloopt, moet je ook langs enkele andere graven passeren. Veel grafstenen zijn fraai beeldhouwd. Het kitscherige graf van Oscar Wilde is nummer 83 in division 89. Op Edith Piafs graf, nummer 71, division 97, liggen steeds bloemen. Haar graf is een publiekstrekker. De 'Môme de Paris' zoals Edith Piaf genoemd werd, is veertig jaar geleden gestorven en telt nog steeds een uitgebreide schare bewonderaars.

"Let's just say I was testing the bounds of reality. I was curious to see what would happen. That's all it was: just curiosity." (Jim Morrison, 1969)

Birth Date & Place: December 8, 1943, Melbourne, Florida

Height 5"11, **Weight:** 145lbs, **Hair:** Brown, **Eyes:** blue-grey

Family Info: dead

Home Info: Laurel Canyon, L.A. – nice at night

Schools Attended: St. Petersburg Junior College, Florida State U., UCLA

Marriage Info: single

Instruments Played/Part Sung: lead voice

Favorite Singing Groups: Beach Boys, Kinks, Love

Individual Singers: Sinatra, Presley

Actor & Actress: Jack Palance, Sarah Miles

TV Shows: news

Colors: turquoise

Foods: meat

Hobbies: horse races

Sports: swimming

What you looked for in a girl: hair, eyes, voice, walk

What do you like to do on a date?: talk

Plans/Ambitions: make films

(Jim Morrison volgens Elektra Records bio, 1967)

Dit is het tweede deel van een drieluik over The Doors. Het volgende artikel is een verslag van het concert van The Doors of the 21st Century in Vorst Nationaal op 13 december 2003.

Frank Beckers